

„KRAJTA“

MARTIN K.

(Svratka, říjen 2009)

Připomíná se mi jeden Jiránkův vtip. Znáte Jiráňka? Za komunistů byl hodně známý, kreslil různé karikatury. V jednom vtipu stojí jeho panáčkové v čepicích s vidlemi v rukou zjevně v hnoji, protože hned vedle je kadibudka. Jsou zabořeni až po krk a jeden říká tomu druhému: „Františku, nemyslíš, že je čas, abychom si přiznali, že jsme v tom až po kotníky?“ Myslím si, že je potřeba zbavit se pocitu, že jsme v tom až po kotníky, a pochopit, že jsme v tom až po krk. Amen? Ďábel se nás pokusí přesvědčit, že to vlastně není tak velký problém. Pořád ještě vypadáme poměrně slušně. Zdánlivě. Bratr Burt měl před nějakou dobou vizi velkého hada. Prosím, aby nám ji řekl.

Bratr Burt: „Jednou ráno jsme se modlili a ve vizi jsem uviděl hada, krajtu. Byl natažený ze zadní části místnosti až úplně sem dopředu, hlavu měl proti stěně před sebou. Byl obrovský, ale spal. Děti přes něj přeskakovaly a hrály si na něm, lidé ho překračovali, jako kdyby překračovali kabely.“

Bavíme se o duchu sexuální nečistoty. Pojd'me si přiznat, že jsme v tom až po krk, protože není možné, aby v naší přítomnosti byl had škrtič, aniž by ho jakkoliv vzrušilo, že tady máme shromáždění. Jestli jsem to dobře pochopil, had zdaleka nebyl hubený. Zdá se, že byl velmi dobře nakrmen. Našel jsem si něco o krajtě na internetu. Krajta patří mezi takzvané „ambusch predators“, to znamená predátory, kteří loví tak, že svoji kořist překvapí. O této skupině predátorů se také říká, že „sedí a čekají“. Nejsou rychlí. Za kořistí se nepohybují. Jsou maskovaní a vyčkávají. Jejich způsob lovení je velmi nenápadný. Visí například na stromě, a když se dostanete do dostatečné blízkosti a nevšimnete si jich, najednou na vás spadnou. Nebo leží na zemi. Protože jsou maskovaní, vypadají jako okolí. Cílem je, abyste se dostali do jejich blízkosti. A ani tehdy na vás ještě nezaútočí. Potřebují vás přesvědčit o tom, že tam nejsou, že nic neznamenaají, že se nic neděje.

Věřím, že to je způsob, kterým hyne církve dnešní doby. Je to způsob podvodu. Nevěřím, že kdyby za kýmkoliv z vás někdo přišel s nabídkou očividného hříchu a dal vám možnost rozhodnout se pro smrt nebo život, nevěřím, že byste mu na to kývli. To není náš problém. Problém je, že žijeme v prostředí, které se tváří, že je všechno v pořádku. A protože jsme neopatrní, dáváme se tomu duchu všanc jako oběť. Ten duch může vedle nás nehybně ležet relativně dlouhou dobu. Když krajta uloví nějaké zvíře, dokáže ho trávit i dva týdny. Klidně tam leží, můžou kolem ní chodit další zvířata, a ji to vůbec nezajímá. Vytvoří tak dojem, že je vlastně neškodná. Vždyť jsem kolem toho chodil, a nic se nestalo!

Mluvil jsem s některými bratry o internetu a mnozí mi řekli: „Nikdy jsem tam nenapsal www.něcošpatně.com. Vždycky jsem klikal na obyčejné věci. Otevřel jsem si nevinnou stránku a tam byl odkaz na něco v podstatě nevinného. Nebo téměř nevinného. Tak jsem se na to podíval, a když jsem viděl, že mi to neublížilo, klikal jsem dál a dál, až jsem najednou zjistil, že jsem se dostal někam, kde nemám co dělat. Nikdy bych takovou stránku nezadal. Ale postupnými krůčky kompromisu jsem se dostal až na místo, které mě zabíjelo.“ Můžete říct amen?

Nikdy bych neřekl: Nebudu trávit čas s Bohem. Ale dneska večer zrovna nemůžu, protože mám jednu urgentní záležitost, koneckonců se týká církve. Ráno se musím dostat ze včerejška, to je jasné. Pak potřebuji jít do práce. Večer musím dodělat to, co jsem nestihl kvůli včerejšku. Najednou zjistím, že jsem si naplnil hodinu, den, týden vším možným, jen jsem netrávil čas s Bohem. Nehřešil jsem, nic zlého jsem nedělal. Psal jsem článek do Přikrytí, pak jsem dělal něco do práce, kontroloval úkoly dětem, uklízel sekačku na zimu... Ale najednou mi začalo něco chybět. Najednou zjišťuji, že jak jdu dál, jsem ze všeho unavený, mám se za něco modlit, ale nemám žádnou moc. Potřebuji se rychle Boha zeptat a slyšet z Něho, ale nejsem na to navyklý. Anebo mám dokonce před Bohem pocit, že se nemůžu zeptat, protože si potřebuji nejdřív některé věci vyřešit – vždyť jsme se nějakou dobu neviděli. A pak přichází malý hřích. Nepřekročím ho a zhřeším.

Nepochopte mě špatně, ale vždycky jsme si s manželkou Kristýnkou říkali: „Není problém, když spácháme hřích. Problém je, pokud nedeme činit pokání.“ Víím, že je problém spáchat hřích. Víím, že je problém říct slovo, které není spravedlivé. Ale to se může stát. Spravedlivý

sedmkrát padne.¹ Máme určitý zvyk. Když člověk něco špatného vyřkne, zastaví se a řekne: „Ale to není standard, to byla chyba. Neznamená to, že bychom něčemu přestali věřit. Všechno, čemu jsme věřili a věříme, pořád platí.“ Jinak se vám totiž může stát, že řeknete slovo, které jste neměli – a nic. A kus duše jste věnovali někomu jinému než Bohu. Pustili jste nepřítele na své území. Maličkého.

Děti znají film „Byl jednou jeden život“. Různí bacilové se snaží dostat ránou v kůži, jídlem nebo špinavýma rukama do těla. Jsou trochu hloupí a vždycky se ptají: „Šéfe, a co teď?“ Šéf, který je jenom o trošičku chytřejší, řekne: „Teď se musíme rozmnožovat.“ Tak tam sedí, nikdo si jich nevšímá. Udělají plum! – a jsou dva. Plum! – a jsou čtyři. Dvě stě. A než se tělo stihne vzpamatovat, je tam infekce. Tělo hlásí poplach. A to se děje našim duším. Kdyby přišel zástup démonů a řekl: „Ťuk, ťuk, ťuk, můžeme dovnitř?“ třísknete dveřmi a začnete telefonovat: „Pomóc!!!“ Víte, že vás to může stát život. Ale vy sedíte, zaneprázdnění vlastními věcmi, a nějaký démonek proklouzne oknem nebo dvířky. Jsme příliš zaneprázdnění, než abychom po něm šli a vyhodili ho zpátky ven. Jsme příliš zaneprázdnění, než abychom se po vyřčeném zlém slově omluvili, abychom to řešili. Tak tam to jedno slovíčko, jednoho démona, jeden hřích necháme. Ten však stejně jako mikrobi udělá plum, plum, a začne se rozmnožovat. Najednou zjišťujeme, že to, co bylo včera standard, už neplatí. Pak si vezmu trochu jiné oblečení a jdu se v tom projít. Nic se nestalo! Pořád jsem tady. Bůh mě nezabil. OK. Možná si něco pustím v televizi, co bych si tak úplně pouštět neměl, a: Není to tak špatné! Zajdu možná na nějaké místo, kam bych asi úplně normálně nešel, ale nic se přece nestalo, tak pokračuji dál. A najednou zjistím, že jsem pohlcený životním stylem, který jsem nechtěl.

Podle čeho to zjistím? I v tom je totiž podvod. Když se na mě podíváte přirozenýma očima, pořád vypadám dobře, ne? Možná se musím ještě oholit. ☺ Možná si vezmu jinou košili. Ale jinak dobré, ne? A přitom se třeba někde uvnitř stala zásadní změna. Srdce je najednou z kamene. Oheň mi vyhasl. Ale přesvědčuji se, že mi nevyhasl, jsem jenom unavený, rozumějte. Měl bych oheň, namlouvám si, jen si potřebuji odpočinout. Příští týden nemůžu, máme nějakou akci, to nejde, pak tu budou lidi, pak je konference, v listopadu máme akci na Slovensku

---

¹ Přísloví 24:16 – „Nebo ač sedmkrát padá spravedlivý, však zase povstává, bezbožníci pak padají ve zlém.“

– ale 22. listopadu mám volno, to si odpočinu. Zase budu mít oheň, to není problém. Rozumějte, teď toho je moc: práce, zazimovat, konference, škola, děti a miminko... Zítra ne, pozítří. Ještě potřebuji vyřídit nějaké maily a odpovédět na telefony. Telefony a maily mám stále s sebou. I na shromáždění můžu posílat emaily. Můžu dělat byznys. Jenom potřebuji něco poslat, vyřešit, hned to bude v pořádku a budu zpátky.

Co se stane? Co se děje? Kde je život? Kde je život? Kde je naše chůze s Bohem? V neděli? Víte, podle některých modliteb v neděli to vypadá, jako kdybychom celý týden nechodili s Bohem a v neděli se přišli Bohu znova představit. Jako bychom se probudili, přišli k sobě a řekli si: Teď bych měl kázat, ale tak trochu nemám co. Skoro bychom měli mít shromáždění ještě před shromážděním, abychom se nejdřív Bohu představili, oprášili se a potom mohli přijít na shromáždění aspoň trošku při smyslech. Anebo se pletu? Nestane se vám, že se potřebujete modlit za nějakou urgentní situaci a máte pocit: potřeboval bych nějaký prostor, abych se nejdřív našel.

Krajta je duch žádosti. Mluvili jsme o různých typech žádosti. Mluvili jsme o žádosti těla. To zdaleka není jenom sexuální záležitost. Mluví o uspokojování sebe. Mluví o pohodlí. Mluví o všech situacích, kdy se chci podřídit tělu víc než duchu. Co znamená chození podle těla nebo „být tělesný“? Vybírám si, jestli budu dělat to, co po mně žádá moje tělo, nebo to, co po mně v tu chvíli žádá můj duch.

Víte, jak zabíjí krajta? Ona se kolem oběti omotá. Kdosi mi říkal, že viděl nějaký film, kde bojoval lev s hadem. Had byl mnohonásobně delší než lev, a zatímco lev bojoval na jedné straně, had se omotával z druhé strany. Překvapivě to byl had, kdo vyhrál. Možná si říkáte, že to přece není možné, lev ho popadne a kousne. Ale had kolem něj hodí nějaké čtyři smyčky a začne utahovat. Dokáže vyvinout tlak čtyř tun. Co myslíte, že se stane dál? Zastaví krevní oběh. Na oběti byste nic nepoznali. Žádná kost se nezlomí. Amen? Ne nutně najednou, ale začne vás omezovat. Začne na vás tlačit. Zleva, zprava, shora, zdola. Oběť najednou nemá žádný způsob, jak se bránit. Vědci se domnívali, a možná tak ještě částečně uvažují, že krajta svou oběť udusí, ale dnes zjišťují, že vlastně zastaví krevní oběh. Není vám to povědomé? Najednou člověk cítí, jako by neproudila krev. Ať už v našem jednotlivém životě, ve shromáždění nebo na konferenci. A tak kdyby krajta v tu chvíli oběť uvolnila, oběť je netknutá, nic se jí nestalo. Četl jsem, že krajta své oběti zastaví krev, aby

nemohla cirkulovat. Krajta svoji oběť nerozmačká k smrti. Dříve, než ji spolkně, není oběť v podstatě nijak viditelně zdeformovaná. Takto se někdy na sebe nebo na shromáždění díváme. Jinými slovy, jak čteme ve Zjevení: Máš jméno, že jsi živý, ale jsi mrtvý.² Všechno však nadále vypadá dobře.

Kdybyste zápasili se lvem, vidíte rány až do masa, teče krev, a všichni vědí, že se něco děje. Mozek vám říká: „Pozor, tady se něco děje, to bolí.“ Ale zástava proudění krve nebolí. Ono to nebolí. Najednou poznáte, že srdce zpomaluje a zpomaluje, až se zastaví. Jako kdyby něco přiškrtlo život. Víte, nedáváme si pozor. Nedáváme si pozor na to, co děláme. Na to, co jíme. Na to, co mluvíme. Kolik hodin spíme. To jsou věci, ve kterých nás ďábel nenápadně obere. Kousek tady a kousek tam. Pamatuji si, že jsem dlouhou dobu chodil v neděli na shromáždění nenašnědaný. Ne proto, že bychom nesnídali, ale proto, že jsem se po dobré nedělní snídani necítil na shromáždění dobře. Tak jsem řekl: „Ne! I kdybych neměl jíst. A jestli to nepomůže v neděli ráno, nebudu jíst ani v sobotu večer.“ Potřebuji něco udělat, aby mě ďábel nepřipravil o život.

Vidím, kolik času trávíme po nocích věcmi, které nejsou z Boha. Kolikrát mi Bůh řekl: „Nech to být. Stejně na tom nic neuděláš.“ Někdy mžouráme ve dvě hodiny ráno do monitoru a čekáme, co z nás vypadne. Dobře, jednu noc to zvládnete. Ale co druhou, třetí, čtvrtou, pátou...? Pamatuji si, že jsem jednou byl unavený a říkal Bohu: „Co po mně chceš, abych dělal?“ Byl podvečer. Bůh řekl: „Aby ses šel vyspat.“ Odpověděl jsem: „Bože, nemáš něco duchovního?“ A On: „Mám, ale až se vyspíš. To nejlepší, co teď můžeš udělat, je jít si odpočinout.“ Když vám Bůh řekne, abyste šli celou noc kázat, jděte. On vám dá sílu. Ale abychom si dělali svoje vlastní věci, a pak jsme tak unavení, že nejsme schopni Boha slyšet? On k nám ani mluvit nebude.

Bůh chce, abychom zvážili, co vlastně děláme, co řešíme. Víte, jako by nás hadí smyčka omotávala, omotávala, a najednou cítíme, že už námi necirkuluje žádná krev. Když vámi krev proudí, je to vidět. Člověk má barvu. Má nadšení. Dokáže plakat nebo se nadchnout. Ale když jste vyčerpaní věcmi světa, nákupy a zařizováními... „Potřebujeme na pondělí koupit cement. Napiš to, ať to nezapomenu. Jo, a zavolali jsme do školy

---

² Zjevení 3:1 – „Andělu pak církve Sardinské piš: Toto praví ten, jenž má sedm duchů Božích a sedm hvězd: Vím skutky tvé: máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý.“

kvůli té francouzštině? Nezavolali, že. Napiš to, musím to vyřídit. Jé, ještě tohle...“ Najednou jsem všemi těmi věcmi, které mě bombardují, zaplaven, a kde je vlastně Pán Bůh? Vždyť to s Ním neřeším! Neřeším s Ním školu, stavbu ani práci. Těmito věcmi to začíná. Pak potkáte bratra nebo sestru, kteří se ptají: „Jak se máš?“ „Asi dobře. Akorát je toho teď hodně.“ Pořád je toho hodně. Co nám Pán Bůh říká v Matouši? Co nám říká v kázání na hoře? Nestarejte se. Copak se Bůh nestará a neodívá lilie? Copak se Bůh nestará o vrabčáky? (Matouš 6:25-31) Zapomněli jsme na to, že? Potřebujeme se o sebe postarat. Náš problém není oblečení. Ani chleba. Náš problém je mít víc, lepší, rychlejší.

Spoustu věcí, které jsme dříve nepotřebovali, dnes potřebujeme třikrát. Máme dům. Zahradu. Sekačku. Musíme koupit gril. A větší gril. Druhou sekačku. A udírnu – tu taky ještě nemáme. ☺ Najednou to všechno potřebuji. Potřebuji kuchyň a ještě jednu malou. A jednu koupelnu, druhou a třetí. Potřebuji jedny boty, druhé, třetí, čtvrté a páté. K zelenému obleku zelené, k modrému modré, ke žlutému žluté.

Pamatuji si, že jsem měl jedny kalhoty a jednu košili. Vždycky jsem to ráno vypral a usušil na sobě po cestě. ☺ Bratr Marek si určitě vzpomíná. Chtěl jsem jít na svatbu, ale neměl jsem v čem, protože jsem měl ošoupané kalhoty. Pak přijeli bratři z Ameriky a přivezli krabici oblečení. Měli tam takové pěkné pyžamové kalhoty, dole zahnuté. Všichni říkali, že jsou šedé, já jsem ale říkal, že jsou stříbrné. ☺ Byly dole pěkně zahnuté, a byly jediné, které mi sedly. Bylo k nim jen potřeba přišít zip. Tak tam jedna sestra ze shromáždění přišila suchý zip a šel jsem na svatbu. Měl jsem svoji košili – a svatební kalhoty. ☺ Víte, co bylo nejzajímavější? Nepřišlo mi na tom nic divného. Kristýnce tehdy trošku ano. Vždycky jsme se ráno potkali v autobuse, měl jsem z večerního praní ještě mokrá svetr a říkal jsem jí: „Neboj se, mám to spočítané, v tamté vesnici to doschne.“

Co ještě nám nechybělo? Mobily? Mobily nebyly. Když jsem přišel z práce domů, nikdo mi už nemohl zadat novou práci. Dneska v jedenáct hodin zapípá mobil se zprávou: „Prosím tě, můžeš zrevidovat tu smlouvu a do rána ji ještě poslat?“ Najednou je tolik věcí a všechno je třeba udělat teď hned a pracovat víc a ještě víc. Když jsem se stěhoval do Prahy, stěhoval jsem se vlakem. Do nevelké úschovny skříňky na nádraží jsem dal všechno, co jsem měl. Půlka z toho byla Bible, Strongova konkordance, Greenův interlineár, Thyerův řecký slovník, druhá Bible a zbytek

bylo oblečení. Bible vážily víc než všechno ostatní. Nic mi nechybělo. Dneska člověk někam jede na tři dny. Má jeden kufr, druhý kufr, třetí kufr, tašku s botami, kočárek, náhradní kočárek, varnou konvici. Tentokrát jsme dokonce vzali dvě. Jednu jsme půjčili, nebojte se. ☺

Někdy si říkám: „Bože, není náhodou z těchto věcí něco, co mě nutí běžet a bere mi příležitost Tě hledat?“ Možná jsme podvedeni, protože to ještě vypadá, že běžet můžeme. Zdá se nám, že to ještě stíháme. A přesto vidím, že nás Bůh žádá: „Nechte toho!“ Protože krev necirkuluje. Někdy se konverzace točí okolo všeho, co se musí: „Jak stavíš tohle a jak děláš tamto a už máš toto?“ Bratří, potřebujeme činit pokání. Pokání ale není sypání si popela na hlavu. Pokání znamená, že se podíváme do svého kalendáře a řekneme si: Co mám naplánováno na příští týden? Vezmeme vidle a začneme vyhazovat věci, které po nás Bůh nechce. Musíme se Ho naučit ptát, co po nás vlastně chce. Když totiž budeme čekat na Pána, činit Jeho vůli a Jeho věci, nabudeme nových sil. Budeme se vznášet jako orlice.³

Máme dvě možnosti. Buď expertní, profesionální rybaření. Celonoční rybolov. Na to by mohla být reklama: Celonoční rybolov! Výsledek: Žádný úlovek! Anebo rybaření na Jeho slovo. Když přišel Ježíš za učedníky, zeptal se: „Co děláte, hoši?“ „Chytání ryb je naše profese, to umíme!“ odvětili učedníci. „Jak to šlo?“ „Nó, dneska nic moc.“ „Tak hod'te síť na druhou stranu.“ „Ty, Pane, Ty jsi bezpochyby dobrý tesař, ale když nejsou ryby na jedné straně lodi, tak určitě nebudou ani na druhé straně...“ To byla určitě profesionální, expertní úvaha. „Ale dobře, dobře, na základě Tvého slova to uděláme.“ Hodili síť do vody a nemohli ji skoro ani vytáhnout. (Jan 21:1-11) Co budeme dělat my? Budeme pracovat celou noc, anebo čekat, až Bůh řekne slovo? Nebo nevěříme, že se o nás postará? Něco snad už nefunguje?

Bůh mě před lety poslal někomu kázat. Jel jsem vlakem a na poslední úsek cesty jsem neměl peníze. Pamatuji se, jak jsem šel po cestě a říkal si: „Bože, to jsem zvědav, co vymyslíš.“ Vůbec mě nenapadlo diskutovat nebo pochybovat o tom, jestli mám vůbec jet, když na cestu nemám peníze. Bylo tehdy po dešti, všude kaluže. A Bůh mi řekl: „Natáhni se do tamté kaluže.“ Tak jsem se natáhl do té špinavé kaluže

---

³ Izaiáš 40:31 – „Ale ti, jenž očekávají na Hospodina, nabývají nové síly. Vznášejí se peřím jako orlice; běží, a však neumdlévají, chodí, a neustávají.“

a našel jsem peníze na vlak. Přesně tolik, kolik jsem potřeboval. Takových příběhů je mnoho.

Nedávno jsem se modlil za svou práci: „Bože, co dál, co po mně chceš? Je toho docela dost.“ Bůh mi řekl: „Přestaň teď do konce roku prodávat.“ Nemůžu přestat prodávat, to můžu přestat podnikat. Víte, u mě to není tak, že jednou prodám, a mám práci na tři roky. Prodávám, prodávám, pak pracuji chvíli na zakázce a zas musím prodávat, prodávat, prodávat, abych mohl mít další zakázku. Bůh mi ale řekl: „Přestaň prodávat.“ Zeptal jsem se Ho: „No a kdo bude prodávat?“ Bůh odpověděl: „Já budu prodávat.“ Tak jsem řekl: „Dobře, Bože, zkusím to.“ Zastavil jsem svoje aktivity obvolávání kontaktů a říkal jsem si: „Jasně, když mi někdo zavolá, tak mu odpovím, to je jasné, ale sám volat nebudu.“ A najednou se ozval jeden, druhý, třetí, čtvrtý. Bůh se stará!

V Genesis ve 3. kapitole, poté, co had podvedl Evu, se píše: „*I řekl Hospodin Bůh ženě: cos to učinila? I řekla žena: had podvedl mě i jedla jsem.*“ Podvedl. Jak ji podvedl? Neřekl jí pravdu, že? To nebylo férové. Na tom by si úřad pro ochranu spotřebitele zgustnul. Když reklama říká, že produkt funguje takto, a on to nedělá, můžete jít na úřad pro ochranu spotřebitele se stížností: „Dostal jsem jablko, ale bylo to něco jiného. Had mi říkal něco jiného!“ Eva se snaží vymluvit se: „Had mě podvedl. Řekl mi jenom dobré věci. Hřích mě podvedl. Namaloval mi to všechno pozitivně.“ Tvrdil mi: „Cože ti říkali? Že zemřeš? Nezemřeš. Nezemřeš, naopak, bude to lepší.“ Hřích a ďábel neřeknou: „Chceš smrt?“ Nikdy vám neřekne, jak to je opravdu. Začne vám říkat: „Napadlo tě, jak by to mohlo být dobré? Ten strom vypadá dobře, ne? A kdybys věděla, jak chutná...“ Něco ve vás se vzbouří: „Ale Hospodin říkal... Vždyť v Bibli se píše... Bůh říkal, že v den, kdy pojím, zemřu!“ „Né, nezemřeš. Nejsi jediný, koukni se okolo, nic se neděje. On jen nechtěl, abys to všechno věděl hned. Jedno jablko. Bůh je přece dobrý. A i kdyby, uděláš pokání...“ Je to tak? Ochutnám jablko, čekám ránu. Nic. Á, had měl pravdu. Nic se neděje. První kousnutí, druhé kousnutí a třetí kousnutí... Nejsem mrtvý. Jen trošku jiný. Řekl bych nahý. Spravedlnost, kterou jsem byl oblečen, je pryč. Tak nějak se vám úplně nemůžu podívat do očí. Schovávám se před Bohem, ale moc to nejde.

To je ten podvod hříchu. Podvod hada. To je podvod pomalého škrcení. Co je špatně na tom, že chci „mít“? Co je špatně na tom, že chci „vědět“ a „znát“? Co je špatně na tom, mít extra vzdělané děti? Co je

špatně na tom, že chci být vzdělaný, a ještě vzdělanější? Co je špatně na tom, přestěhovat se a získávat větší bohatství?

Podívejme se spolu do Nového zákona, do Matouše, 13. kapitoly, 3. verše: „*I mluvil jim mnoho v podobenstvích, řka: Aj, vyšel rozsévač, aby rozsíval. A když on rozsíval, některá seménka padla podél cesty a přiletěli ptáci a sezobali je, jiná pak padla na místa skalnatá, kdežto neměla mnoho země a rychle vzešla, protože neměla hlubokosti země. Ale když slunce vzešlo, uvadla a že neměla kořene, uschla. Jiná pak padla v trní i vzrostlo trní a udusilo je. A jiná padla v zemi dobrou i vydala užitek, některé stý, jiné šedesátý a jiné třicátý. Kdo má uši k slyšení, slyš.*“ Kdo z vás nikdy toto slovo neslyšel? Všichni jste slyšeli, že? A ne jednou. Desetkrát? Stokrát? Kolik jste už slyšeli nebo četli kázání? Tisíce? Všichni jsme půda, na kterou je znovu a znovu rozséváno dobré símě. Máte někdo reklamaci vůči slovu, že by bylo neplodné? Kde je tedy problém? Kde je problém? Jak to, že to símě nepřináší třicátý, šedesátý nebo ideálně stý užitek? Mělo by se rozmnožovat, rozmnožovat, rozmnožovat a život by měl přetékat.

Símě ale padá do různé půdy. V 7. verši se píše, že símě padlo mezi trní. Trní pak vzrostlo. Světských věcí je najednou víc a víc, že? Daří se nám. Máme spoustu věcí, povinností a zájmů, které nám dokážou zaplnit volný čas. Najednou všechno okolo roste a bují. A co se stane se slovem? Udusí se. Jak? Je mu vzat prostor. V řečtině slovo „udusit“ mluví o omezení prostoru. Zúžení prostoru. Říkáme: „Bože, to bylo dobré kázání. Dal jsem Ti prostor odsud posud. Víc nemám. Musíš, Bože, fungovat na tomto úzkém prostoru. Původně jsem si myslel, že si to jedno konkrétní slovo ještě půjčím, že se k němu vrátím, ale už jsem se k němu nedostal.“ Čas a prostor, který tomu slovu dám v mysli, je tak malý, že ani nemůže vyrůst. Nemůže přinést ovoce. Místo toho, abychom udělali konkrétní krok, tak navalíme do mysli další myšlenku, další činnosti, a to slovo se dusí. Neříká to snad Boží slovo? Máme konferenci a já vím, že po ní už máte naplánovanou spoustu činností, co všechno se má a musí udělat, co se bude dít atd. Těsně před konferencí se musí udělat strašná spousta věcí, abychom na ni vůbec mohli odjet. A tak přijedeme na konferenci naprosto nepřipravení. Čas od času se tady projdu a vidím, jak na počítači sázíme jeden mail za druhým. Telefonujeme, zjišťujeme, pracujeme, kupujeme a prodáváme. Jdeme se ještě podívat sem, zajistit tamto a tamhle pobýt.

Jedno nádherné zjevení občas učím i na školeních pro manažery: Telefon má vypínač. Můžeme ho vypnout. Pokud máte exchange, můžete napsat zprávu, že tu teď nejste. V průběhu této konference jsem neodpověděl ani na jeden email. Ani jednomu člověku jsem nezatelefonoval. Svět se nezboří. Ani moje firma se nezboří. Nebo tomu nevěříme? Máme shromáždění, pak honem na oběd, po obědě musím rychle vyřídit všechny maily, zavolat a ještě něco udělat a už je tady večere, shromáždění a pak musím udělat ještě tohle... A kde je Pán Bůh? Někde v pořadníku? Probrali jsme s Ním slovo, které tady bylo kázáno? Vzal jsem si zápisky, sedl si s Biblií a přečetl alespoň verše? Nejsme náhodou na dovolené z práce? Kde jinde bychom na to měli mít prostor? Bratří, pokud nebudeme činit pokání, budeme udušeni. Budeme zadušeni. Slovo, to vzácné símě, které nám bylo kázáno, přijde vniveč. Kousek po kousku se do naší duše dostane hřích. Tak jako Jan Křtitel a Eliáš předcházejí příchod Krista, tak zaneprázdnění předchází hřích. Znáte to? Máte to svědectví? Do hříchu jsem vždycky padl poté, co jsem byl zaneprázdněn. Vždy nejdřív přišly věci, které mě znečitlivěly. Natolik mě zavalily, že jsem ztišil nebo vypnul Pána Boha. Najednou přišel hřích, a já jsem byl příliš zaneprázdněný, než abych si všiml, že to je hřích. Bratří, pokud padne símě do trní, tak nemá naději. Nemá prostor. Chovejme se ke slovu jinak!

Pokání neznamena, že se začneme bít v prsa, jako se bijí v pravoslavné církvi. V Rusku si lidé kleknou, sundají košili, bijí se a volají: „Bože promiň, promiň, promiň.“ Bijí se, pláčou u toho a vypadá to velmi efektně. Turisté se na to dívají. Když je v Moskvě období pokání, je tam celá louka plná chlapů, kteří se bijí v prsa a činí pokání. Když se dobijí, dočiní pokání, vezmou si své košile, jdou k velkým stolům, kde jsou připravené sklenice vodky, a pijí. Víte, co u toho ještě občas říkají? Než se jeden napije, řekne: „Kristus vstal z mrtvých.“ A ten druhý obrátí sklenici do sebe a řekne: „Zajisté vstal z mrtvých.“ To není pokání. To přece není pokání! Pokání není bití v prsa. Pokání znamená, že přijdu k sobě a něco ve svém životě změním. Že udělám změnu ve svém životním stylu. Že něco prodám. Něco nekoupím. Něco neudělám. Anebo něco, co mám udělat, udělám. Někam, kam jsem chtěl jít, nepůjdu. Anebo naopak půjdu tam, kam jsem neměl v úmyslu jít. Začnu vytvářet prostor Božímu slovu tím, že řeknu: „Bože, odevzdávám Ti svůj život. Neumím ho žít. Bože, neumím vychovat svoje děti, zajistit jim školu. Ani neumím

udržet vztahy v církvi. Nemám ani na to, abych udržel vlastní rodinu pohromadě. Bože, dávám Ti to všechno. Uč mě. Uč mě, jak mám jít. Jak mám jít krok za krokem. Jak mám přemýšlet. Jak mám trávit čas. Jak mám pracovat. Hospodine, Ty vidíš všechny povinnosti, všechny nápady, co by se dalo dělat. Ty vidíš seznam všech požadavků. Hospodine, tady to je. Uč mě rybařit. Budu čekat na Tvoje slovo. Budu čekat na Tvoje způsoby. Vím, že na Tvé slovo udělám víc, než když budu dělat ze svojí vlastní síly.“

Kdo z vás má svědectví, že odevzdal svůj život Bohu, a že On mu ho nevrátil v lepším stavu? Přijďte za Bohem s klíčky svého života a řekněte: „Bože, já to neumím. Neumím život žít.“ Přiznejte jako marnotratný syn, který přišel zpátky za otcem: „Zkusil jsem to. A takhle to dopadlo.“ Nepřišel za otcem s očekáváním slávy. Říkal: „To nejmenší, co můžu mít u tebe, je víc než cokoli v světě.“ Pak se zjevuje ta neuvěřitelná Boží, otcovská moc přijetí, která vás přijme a dá vám nové roucho. Nasadí prsten a řekne: „Jsem rád, že jsi doma. Jsem rád, že jsi přišel k sobě, že ti to došlo a že jsi přišel. Umím se o tvůj život postarat. Budeš mi konečně věřit? Pustíš konečně volant? Necháš mě řídit? Necháš mě vést tě životem?“

Hospodin říká, že je náš pastýř. Bůh nechce, abyste byli pastýři sami sobě. Nedal vám život do ruky, abyste si ho žili podle nejlepšího vědomí a svědomí. Počítá s tím, že jste ovce. Počítá s tím, že Mu chcete vydat svůj život a že vás povede krok za krokem. A tak se Bůh ptá: „Už jsi k tomu poznání došel? Vidíš už, co jsi s životem udělal beze mne? Dokážeš se podívat na uplynulý rok? Nebo potřebuješ ještě jeden rok? Potřebuješ jít ještě dál? Ještě máš pocit, že to urídíš? Myslíš si, že to sevření hada zvládneš?“ Neprohlížejte se zvenku. V článku, který jsem četl, se píše, že na oběti nejsou žádné viditelné známky zkázy do doby, než je oběť spolknuta. Ale to už je pozdě. Zevnitř hada už se bojovat nedá.

Bůh nám na této konferenci říká: „Kdo má uši k slyšení, slyš, co Duch praví církvi. Máš jméno, že žiješ, ale jsi mrtvý. Otřes se! Oklep se! Vstaň, kdo spíš!“ Bratří, to, že říkáme, že je nejvyšší čas, znamená, že pokud něco neuděláme, už se tady znova takto nesejdeme. Nenalhávejte si, že to není tak zlé. Že hřích máte pod kontrolou. Že život zvládnete. Že vždycky je dost času činit pokání. Že je přece ještě spousta věcí, které děláte „dobře“. Změřte si puls! Podívejte se na oheň svého srdce!

Zaposlouchejte se do jeho tlukotu. Změřte si tlak krve. Bůh nám říká: „Nejste ani studení, ani horcí. Vlažnost nesnesu!“⁴ Bratří, copak to nevidíme? Kde je život, kde je energie? Kde je proroctví a v jaké kvalitě? Kde jsou dary Ducha? Kde je slovo Páně? Kde jsou svědectví života? Kde je pokání? Kde je znovudobytí duše, zavírání dveří? To už nemáme z čeho činit pokání? Už chodíme v dokonalosti? Kde jsou svědectví? Kde je mezi námi plynutí krve, která teče od jednoho k druhému, a jeden má píseň a druhý dar a další slovo. Mám pocit, že krajta už zaútočila. Slyšíme dobře, co Duch praví církvi? Říká: „Církvi, máš jméno, že jsi živá, ale nejsi živá. Pokud nebudeš činit pokání, tvoje jméno bude vymazáno z knihy života.“ Bratří! Možná se to nestane zítra, možná ani pozítří, ale určitě popozítří. Nenechte se oklamat tím, že ještě dýcháte. Nenechte se oklamat tím, že si říkáte, že ještě nejste v úplně hrozném stavu.

Jedno z velkých zjevení, které přišlo do mého života, bylo o tom, že člověk se skládá z ducha, duše a těla. Probíhá zde zápas o duši. Tělo, to je prach a do prachu půjde. Duch půjde zpátky k Bohu do nebe.⁵ O duši zápasíme. Jakou cenu má lidská duše? Jakou cenovku na ni dáte? Boží slovo říká, že kdybyste získali celý svět a ztratili duši, nic vám to neprospěje.⁶ Není nic, co by vyvážilo cenu duše. Kdybyste získali celý svět, všechny banky, lodě, zájezdy, auta, domy, jídla, tak je to neporovnatelné s jednou duší. A přesto je vám vaše vlastní duše dána k dispozici. Chováme se k ní, jako kdyby neměla žádnou hodnotu. Jako kdyby to byl squatterský dům. Dovolujeme, aby tam bydlel kdejaký squatter nebo bezdomovec. Pouštíme tam každého potulného ducha, který jde okolo. Chováme se, jako by duše neměla žádnou hodnotu. Duše se od rána do večera rozhoduje, na kterou stranu se přikloní. Zda k duchu, kde svítí světlo, které naši duši osvětluje, nebo k žádostem těla, které si na ni také činí nároky. Duch – tělo. Co si vyberete? Vaše rozhodnutí určuje, jestli jste zaseli do své duše kousek světla, stali se více duchovními, anebo jestli jste zaseli kousíček těla. Vaší volbou se vaše duše stává víc jako Bůh, anebo víc jako ďábel.

---

⁴ Zjevení 3:16 – „A tak, že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst svých.“

⁵ Kazatel 12:7 – „A navrátí se prach do země, jakž prvé byl, duch pak navrátí se k Bohu, kterýž jej dal.“

⁶ Matouš 16:26 – „Nebo co jest platno člověku, by pak všecken svět získal, a své duši uškodil? Aneb kterou dá člověk odměnu za duši svou?“

Když se vám stane, že zasejete do duše tělo, musíte činit pokání. Co je to pokání, jak jsme se to učili? Nejprve si zpátky nárokuje kus duše, kterou jsme nechali obsadit někým jiným. Poprosíme Boha, aby na tom místě přebýval. Zavřeme okna, dveře a postavíme stráž. Až příště přijde žádost nebo potulný vagabund, řekneme mu rovnou: „Ne, tady nemáš co pohledávat!“ On se vrátí. A pokud tam bude volno, vyluxováno, čisto, navoněno, zavolá sedm horších a duši obsadí. (Matouš 12:43-45) Už jsme příliš zaneprázdněni, než abychom neustále něco ze své duše vyhazovali. V rohu mi roste kořen hořkosti. Tak ho tam nechám prorůstat dál. Závist, zloba, strach. Kde je naše agonie, kde je naše touha vyčistit duši? Je třeba říct: „Hospodine, nárokuji si zpátky to, o co jsem přišel. Nárokuji si zpátky část své duše. Nárokuji si zpátky čas a energii, kterou jsem vydal. Chci přeorat zahradu a vytrhat všechny plevel. Chci odstranit všechno harampádí, které to símě zadušuje. Budu se, Hospodine, o tu zahradu starat, až na ní poroste ovoce.“ Ovoce Ducha. Pokoj. Chodíte celý den v pokoji? Máme pokoj, který střeží naši mysl v Kristu Ježíši? Radost. Máme radost? Radujeme se neustále? Potkáme se a jsme plní radosti? Trpělivost, tichost, laskavost, dobrotivost, dobrota. Jsme plní dobrotivosti, dobroty, laskavosti, trpělivosti? Co vám roste na zahradě?

Bratří, nenechme se podvést. Nebuďme naivní. Ten duch je duch podvodu. Tváří se, že není. Leží tiše. Bylo by škoda, aby se doplnila míra jeho útoku. Probud'te se, kdo spíte. Obořte se na něj! Obořte se na něj silou. Nárokujte si duši zpátky. Nárokujte si zpátky věci, o které jste přišli. Nečekejte do 20. listopadu, kdy máte volno v kalendáři. Změňte život, dokud se dnes jmenuje. Jděte za těmi, za kterými musíte jít, a narovnejte vztahy, o které jste přišli. Rádi bychom vám teď dali prostor, abyste učinili, co potřebujete učinit. Amen.